

עין משפט
נר מצוה

- ג א מ"י פ"א מהלכות שנטות הלכה א':
- נא ב מ"י שם פ"י הלכה א':
- נב א מ"י פ"ד מהלכות בילת מקדש הל' י ופ"ו מהלכות ק"פ הל' א':
- א ד מ"י פ"ד מהלכות פסח"ט הלכה א':
- ב ה מ"י פ"א מהלכות תמורה הלכה טו והלכה כ':
- ג ו מ"י פ"ג מהלכות מעילה הלכה ד':

תורה אור השלם

- ↑ אמור אלהם לדורתיכם כל איש אשר יקרב מבלי זרעכם אל תושישם אשר יקדשו בני ישראל לך וטמאתו עליו ותרבהה דקפוש הווא מלפני אני יי ויקרב כ ג

רבינו גרשום

פיגול לא כתב אלא בדבר שיש לו מתירין. דהא בשלמים כתב וכן ל"ף נותר וטמא מפיגול גבי דבר שיש זרעכם אל תושישם אשר יקדשו בני ישראל לך חילול חילול מתורה; מנהגי מילי. דנותר וטמא דחייבין לקדשו בין בדבר שיש לו מתירין בין בדבר שאין לו מתירין; דה"ר יבול כו'. פיגול שהוא חמור שהוא בדיעה אחת חייב כשנודע לו דאינו צריך ב' ידיעות כטומאת מקדש וקדושו דהכי אית' לו בטומאה ונעלם מכלל שיער והוא ידע הרי כאן ב' ידיעות; וקרבנו קבוע: חטאת במהם; ולא הותר מכללו. בצבור אבל טומאה הותר מכללה בצבור כגון פסח הבא בטומאה; לרבות כל הקדשים לטומאה בין שיש להן מתירין בין שאין להן מתירין יבול אע"ה דבר שיש לו מתירין שיהו חייבין עליהן מיד משום טומאה קודם שיקרבו; ואלו איש יקרב. דמטעם דבגניה' לתורה הו"ח חייב ידע מתרינגמא ארי יקרב; וכי יש נוגע שהוא חייב. כרת א"כ למה נאמר אשר יקרב (ולומר חטאת חייבין עליו) הכי קאמר הוי דכחב אשר יקרב לאו נגיעה משמע אלא איש משמע אינו חייב עליו כשום טמא אלא עד שיכשר ליקרב; לא כיצד כל דבר כו'. ונותר ל"ף חילול חילול מטמא:

הדרן עלך חטאת העוף
והלך חטאת התמורה חטאת חטאת חטאת (שכיפור) [שפתון] בעליה ימותו. דהני נינהו מהנך חמש חטאות דגמירי תמורת והנך תלת לעולם מתות בין קודם כפרה ובין לאחר שנתכפרו; ושעברה שנתה. כגון שלא חטקין להקריבה עד שעברה שנתה; ושארבה. עד שיאיר תמימה ושוב נמצאת חריז היא בעלת מום אם כפרו

בעלים באחרת שלא רצו ואין חטשה תמורה. דכיון דכיפרו ואלא אחשובה להני לא חזו לא לקדושת הגוף ולא לקדושת דמים הילכך לאן אלימי למתפס תמורה וימותו אצ"ג דבעלמא בעלת מום עושה דכתיב או רע בטוב הבא או רע בתפיס; ולא נהנין.

ושארבה ונמצאת בעלת מום. קודם שנמכפר נלחמת (תמורה כא). אם משכיפרו הבעלים. אחרי כן נלחמת. תמור. ואפילו לרצון דלמרי לקמן ופלגי עליה דרבי דאין חטאת מתה אלא שנמלאת לאחר שיספירו הבעלים, בזה מדוי, והאיל ואילא חרתי לרישומא, ולדעה נמלאת בעלת מום, ועוד דנעלים כפרו נלחמת ודחו ליה דמים דלא רלו לכפר בה, ודאי מרזי דלמיתא אלא, ולהכי נקט בעלת מום, דלא תמימה הואיל ונמלאת קודם כפרה אפילו כיפרו הבעלים שוב נלחמת רועה (שם).

י:

דהתם ז' בחטאות ואשמות היינו אימורי [נקדשן] קדשים ולא מיקרו נעשית מנותן כהעלאה אבל באימורי קדשים קלים מיקרי נעשית מנותו משום ההעלאה ואם תאמר ומאי שנא ואומר מורי הרב רבינו פרץ שימי' דשנא ושנא ליציעת אימא קרל ואיציעת אימא סבדא איציעת אימא קרל דכמיז

והואילא הדשן גבי עולה ואי לאו האי קרל

מן הדיו היה לנו לומר דמשעת העלאה ס' הן בקדשי קדשים הן בקדשים קלים הוי נעשית מנותו אך גלי קרל גבי עולה דלא הוי נעשית מנותו כהעלאה כיון דלמתי לרין להואילא לבית הדשן הילכך ו קדשי קדשים יולף מינה שכשם שהא קדשי קדשים ומועלין בה עד שתאכל לבית הדשן וס' כל קדשי קדשים מועלין באימורין עד שיאכל לבית הדשן אבל קדשים קלים לא יולף מינה ואיציעת אימא סבדא דגבי קדשי קדשים שיש בהם מעילה מתחלה לא נפק מעילה מהם או מאימורים שלהם לכל הפחות עד שיגמור הכל שיאילו לבית הדשן אבל בקדשים קלים שאין בהם מעילה עד לאחר זריקה מיד שיעלו האימורים דין הוא דלא נמשול בזה כי סבדא הוא לומר ככל מקום דמיד לאחר העלאה הוי נעשית מנותה אלא דגבי קדשי קדשים לפי שיש מעילה בהם מתחלה לא נפקי אלא לזמן מאוחר שנוכל למאזל דהיינו הואלא לבית הדשן אך קתה קשיא על זו הסבדא דהא קטורת שהיא קדשי קדשים ויש בה מעילה מתחלה אמרינן פסחים (דף כו.) דמשעת תמרתו דין בהן מעילה ולא

אמרינן עד שיאכל לבית הדשן אמנם ס' לטעמא דפרישית מקרא ניחא דכיון דלאו מין זבח הוא לא שייך למילף מעולה ס': ומה פ'יגול שהוא בדיעה אחת. פ'יגול דלא בעיא דיעה בתחלה וידעיה בקוף כמו בטומאת מקדש וקדושו שנובעות (דף ג.) וקרבנו קבוע. שאינו צעולה ויורד ועני ונשעיו ט' אחד מה שאין כן בקרבן של טומאת מקדש וקדושו י:!

הא כיצד. כלומר אם [כן] קשו קראי אהדדי דאשר יקדשו משמע משעת הקדש ואשר יקרב משמע הקרבה ממש: כל דבר שיש לו מתירין משקרב מתירין. בנזכים (דף מה): פירשתי עוד:

הדרן עלך חטאת העוף

ולך חטאת ותמורת חטאת
ובן חטאת שמתו בע"יה ימותו ושע"יברה שנתה ושארבה ונמצאת בע"לת מום אם משכיפרו בע"יה תמות. לכאורה משמע דהכי קאמר אם משכיפרו צעליה נמצאת שהיתה אצודה יאשו' בשעת כפרה מתה ונמצאת בעלת מום אפילו נמצא יא' [קודם כפרה] וקשה כיון דלא נמצא עד לאחר כפרה לכו"ל עולגת תמות וי"ל דמתמינתי' כרבנן דרבי שמעון דאמרי (תמורה דף טו.) אין חטאת מתה אלא באצודה בשעת כפרה והכא מיירי יא' בשעת כפרה אינה אצודה והאי אם משכיפרו לא קאי אנמצאת אלא קאי אהאי דקאמר תמות והי"א ונשנמצאת בעלת מום קודם כפרה אינה אצודה וי"א לימלך מה יעשו תמות ואצ"ג דלם נמצאת תמימה לא תמות לרבנן דרבי שמעון מ"מ אית לן למימר הכא תמות כיון דנמצאת בעלת מום וקשיא דלדבריה כל שכן כיון דאית בה דחייס' אחרים עם הדיחוי דאצודה לית לן למימר דתמות כדלמרינן (דף גב.) ט' באצות' לילה לא שמיא אצורי כיון דלא חיי להקריבה צלילה והי"א הוה לן למימר יותר דלא תמות כי נמצאת בעלת מום מכי נמצאת תמימה דלמר לא תמות לרבנן לכך נראה לפרש דודאי אם כיפרו צעליה קאי אנמצאת ובאצודה בשעת כפרה מיירי וה"ה כי נמצאת תמימה דתמות ונקט נמצאת בעלת מום לרבותא דלע"ג דליכא דיחוי המום עם הדיחוי דלצודה וס"ד אמינא דלא תמות ט' קמ"ל דתמות וכמו כן נפרש גבי עיברה שנתה דמוקי לה בתמורה בפרק ודל חטאת (דף גב.) באצודה כ"י שלא יקשה ממנה לריש לקיש דלמר עיברה שנתה רואים יא' כאליו היא עומדת ציית הקדושה ורועה יא' ושע"יברה שנתה כשע"יברה שנתה וכו' בשלא נמצאת עד לאחר כפרה יא':

למה לי עיברה שנתה והא כולי עלמא ו' דלצודה בשעת כפרה תמות ואם משכיפרו צעליה קאי אתריוייהו יא' אע"יברה שנתה ואצדה לאצדה ואנמצאת בעלת מום וי"ל דהכא נמי נקט לרבותא עיברה שנתה דלע"ג דליכא דיחוי אחרניה עם דיחוי דלצודה יט מ"מ תמות וא"ת למאי דפרישית לא משכחנא ה' חטאות התמות דהא לא אמר בעיברה שנתה ונמצאת בעלת מום דתמות אלא באצודה וכן כיפרה צעליה נלחמ' דאחר לא אמרינן תמות אלא באצודה בשעת כפרה לרבנן דרבי שמעון אבל לרבי שמעון ניחא שפיר דהא יט אית ליה דכיפרו צעליה אפילו בלא אצדה כלל תמות יח י"ל דלרבנן נמי לא קשיא כל כך דמכל מקום משנה ה' חטאות מתות ה' עניינים ס' דלצודה תמות כשע"יברה שנתה וכו' בשלא נמצאת עד לאחר כפרה יא':

ואינה עושה תמורה. שאם התפיס בהמה יט אינה מוקדשת דהא למיתה אולא: **לא** נהנין ו**לא** מוע"ין. דכיון דאולו לאיצוד לא שייכא בזה

מעילה ולא קרינא בזה קדשי ה': **ואם** עד שיא' כיפרו בע"יה תרעה עד שתסתבא. לא קאי אנמצאת בעלת מום דמאי עד שתסתבא

הרי היא כבר בעלת מום אלא קאי אעיברה שנתה אי נמי קאי אצלעת מום יט ומאי תרעה כגון שנמצא בעל מום עובר דמדי' נדחית מהקרבנ' מוצח וקאמר תרעה אותה שנמצאת עד שתסתבא ויפול בה מום קבוע דלו יהיה מותר למוכרה ולהואילא לחולין ויבא בדמיה אחרת נמצוח:

הדרן עלך חטאת העוף
והלך חטאת התמורה חטאת חטאת חטאת (שכיפור) [שפתון] בעליה ימותו. דהני נינהו מהנך חמש חטאות דגמירי תמורת והנך תלת לעולם מתות בין קודם כפרה ובין לאחר שנתכפרו; ושעברה שנתה. כגון שלא חטקין להקריבה עד שעברה שנתה; ושארבה. עד שיאיר תמימה ושוב נמצאת חריז היא בעלת מום אם כפרו

ושארבה ונמצאת בעלת מום. קודם שנמכפר נלחמת (תמורה כא). אם משכיפרו הבעלים. אחרי כן נלחמת. תמור. ואפילו לרצון דלמרי לקמן ופלגי עליה דרבי דאין חטאת מתה אלא שנמלאת לאחר שיספירו הבעלים, בזה מדוי, והאיל ואילא חרתי לרישומא, ולדעה נמלאת בעלת מום, ועוד דנעלים כפרו נלחמת ודחו ליה דמים דלא רלו לכפר בה, ודאי מרזי דלמיתא אלא, ולהכי נקט בעלת מום, דלא תמימה הואיל ונמלאת קודם כפרה אפילו כיפרו הבעלים שוב נלחמת רועה (שם).

שימה מקובצת

א' חייב א"כ למה נאמר אשר יקרב לומר לך שאינו חייב עד שיכשר ליקרב הא: ב' הוי נינהו מהנך: ב' שנתה כגון שלא חטקין להקריב עד שעברה שנתה או: ג' דהתם מיירי בחטאות ואשמות דהויין אימורין דקדשי קדשים תוכת היינו נמחק: ד' העלאה א"כ בקדשי קדשים בין בקדשים קלים: ו' הלכך בקדשי קדשים נילף מיניה שכשם שמועלין בעולה שיהא קיין: ז' הדרן כן כל קיין מועלין באימורין והם חלק גבוה כמו עולה עד: ח' מעולה א"ג כמו כן שאני קטורת דהקטרה היא עבודה אחרת דלא היה בה והנך תלת לעולם מתות בקדשי קדשים לקמן דרוק היטב ותמצא חילוק טוב: ט' ועשרי שוין הן מה: י' וקדושו יכול יהו חייבין עליו מיד דאשר יקדשו משמע משעה שהוקדש בפה ח"ל אשר יקרב ומפשי ר' אלעזר וכי יש נוגע שהוא חייב כלומר הוי משמע שהוא חייב והא כותב הווא קרא בקדשים לא יאכל עד שיטהר כפ"ק דבוחים וקשה דהא תינה לאמן דאמר במצורע מוחלט ובוה בעל שלש ראיות הכתוב מדבר ומאי עד שיטהר עד שיכא כפתרו א"כ בזה מיירי קרא דלא יאכל בקדשים אלא למי"ד במצורע מוטגר ובוה בעל שתי ראיות הכתוב מדבר ומאי עד שיטהר ר"ל עד שיערב משמו דהיינו שישקע א"כ האי קרא דלא יאכל בתרומה איירי ואתן ראיה מתרומה לקדשים אלא ונראה להרב ר' יעקב מקונן דלפי סוגיא דבוחים אתא שפיר דקאמר התם שיש י' פסוקים של שלש בריחות בטומאה אחת לכלל ואחת לפרט ובאותו פסוק שני שהוא הפרט כתוב בו אכילה ולהכי תממה וכי יש נוגע שהוא חייב ודלא פטרט שבא לפרש הכלל אלא כדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל משמע דוקא אכילה אשר דחמנא ובבוחים פ' ב"יש האכיתו: ו**לא** הותר מכללו. כמו טומאה דהותרה בצבור: יא' אבודה קודם כפרה ולא צעאה עד לאחר כפרה וקשה למה לי נמצאת:

חטאת העוף פרק שני מעילה

גמ' מס"מ. דנותר וטמא חייבין עליהן דין בדבר שיש לו מתירין דין דין דבצר שאין לו מתירין: **דפטו רבנן כו' ומה פגול שהוא**. חמור כ"כ שהוא חייב קרבן ידיעה אחת כשנודע לו שאכל פיגול שאינו צריך שמי ידיעות כטומאת מקדש וקדושו דבטומאת מקדש וקדושו צעיקן שמי ידיעות ידיעה בתחלה וידעיה בקוף והעלם בנתיים דכתיב (ויקרא ה.) ונעלם מכלל שיער ועד כתיב והוא ידע הרי כאן שמי ידיעות: **וקרבנו קבוע**. דהאכל פיגול בשוגג מציא חטאת בהמה: **ולא הוטר מכללו**. בצבורא' אין חייבין כו': **והוסרה מכללה**. כגון פסח הבא בטומאה אינו דין כו':

א' לרבות כל הקדשים לטומאה. דין שיש להן מתירין דין שאין להן מתירין: **יוול** אם הוא דבר שיש לו מתירין יחו חייבין לומר יאמור אליהם לדורותיכם כל איש אשר יקרב מבלי זרעכם וגו' בבלי דקדשים הכתוב מדבר יכול יהו חייבין עליהן מיד תלמוד לומר אשר יקרב אמר רבי אלעזר וכי יש נוגע שהוא חייב א' הא כיצד כל דבר שיש לו מתירין אינו חייב עד שיקרבו מתירין וכל דבר שאין לו מתירין אינו חייב עד שיקדש בכלי:

הדרן עלך חטאת העוף

ולך חטאת ותמורת חטאת
ובן חטאת שמתו בע"יה ימותו ושע"יברה שנתה ושארבה ונמצאת בעלת מום אם משכיפרו הבעלים תמות **ואינה עושה תמורה** ו**לא** נהנין ו**לא** מועלין ואם

הדרן עלך חטאת העוף
והלך חטאת התמורה חטאת חטאת חטאת (שכיפור) [שפתון] בעליה ימותו. דהני נינהו מהנך חמש חטאות דגמירי תמורת והנך תלת לעולם מתות בין קודם כפרה ובין לאחר כפרה ודל חטאת להכי מתה שהי אינה ראויה לכפרה שלא הפריעה מתחלה לכך ותמורת חטאת נמי להכי מתה שהי צאה לעברה לא ימיר כתיב' ו חטאת שמתו צעליה נמי להכי מתה שהי צאה לכפרה למיתה דמימתן כיפרה עליהם: **שע"יברה שנתה ושאצדה**. עד שהיא תמימה ושוב נמצאת והרי היא בעלת מום אם כיפרו הבעלים נלחמת' שלא ראו להתכפר בדמיו וז' א' שעברה שנתה א' או שאצדה ונמצאת בעלת מום תמות ואפילו נמצאת קודם כפרה ונתכפרו צעליה נלחמת תמות הואיל ונמצאת בעלת מום אבל אם נמצאת תמימה קודם כפרה אע"פ שנתכפרו נלחמת' נלחמת' אינה מתה אלא תרעה והכי אמרינן בנמצאת בתמורה בפרק ודל חטאת (דף גב.) **ואינו עושפ פמורס**. דכיון דמתכפרו נלחמת' דלא אשתכח להאי לא קאדעם דמים ולא לקדושם מוצח הילכך לא אלימא למיתפסם אחרים בתמורה ואצ"ג דבעלמא בעל מום עושה תמורה דכתיב' כו' רע נטותי הכא לא תפיס: **ולא נטנין**. מהם לנחמלה הואיל וקדושיהו הוו ואלו שני

אין מועלין בהן מדאורייתא אלא מדרבנן ואינו משלם אלא קרן בלבד: ואם

הדרן עלך חטאת העוף
והלך חטאת התמורה חטאת חטאת חטאת (שכיפור) [שפתון] בעליה ימותו. דהני נינהו מהנך חמש חטאות דגמירי תמורת והנך תלת לעולם דין לפני כפרה דין לאחר כפרה ודל חטאת להכי מתה שהי אינה ראויה לכפרה שלא הפריעה מתחלה לכך ותמורת חטאת נמי להכי מתה שהי צאה לעברה לא ימיר כתיב' ו חטאת שמתו צעליה נמי להכי מתה שהי צאה לכפרה למיתה דמימתן כיפרה עליהם: **שע"יברה שנתה ושאצדה**. עד שהיא תמימה ושוב נמצאת והרי היא בעלת מום אם כיפרו הבעלים נלחמת' שלא ראו להתכפר בדמיו וז' א' שעברה שנתה א' או שאצדה ונמצאת בעלת מום תמות ואפילו נמצאת קודם כפרה ונתכפרו צעליה נלחמת תמות הואיל ונמצאת בעלת מום אבל אם נמצאת תמימה קודם כפרה אע"פ שנתכפרו נלחמת' נלחמת' אינה מתה אלא תרעה והכי אמרינן בנמצאת בתמורה בפרק ודל חטאת (דף גב.) **ואינו עושפ פמורס**. דכיון דמתכפרו נלחמת' דלא אשתכח להאי לא קאדעם דמים ולא לקדושם מוצח הילכך לא אלימא למיתפסם אחרים בתמורה ואצ"ג דבעלמא בעל מום עושה תמורה דכתיב' כו' רע נטותי הכא לא תפיס: **ולא נטנין**. מהם לנחמלה הואיל וקדושיהו הוו ואלו שני אין מועלין בהן מדאורייתא אלא מדרבנן ואינו משלם אלא קרן בלבד: ואם

הדרן עלך חטאת העוף
והלך חטאת התמורה חטאת חטאת חטאת (שכיפור) [שפתון] בעליה ימותו. דהני נינהו מהנך חמש חטאות דגמירי תמורת והנך תלת לעולם דין לפני כפרה דין לאחר כפרה ודל חטאת להכי מתה שהי אינה ראויה לכפרה שלא הפריעה מתחלה לכך ותמורת חטאת נמי להכי מתה שהי צאה לעברה לא ימיר כתיב' ו חטאת שמתו צעליה נמי להכי מתה שהי צאה לכפרה למיתה דמימתן כיפרה עליהם: **שע"יברה שנתה ושאצדה**. עד שהיא תמימה ושוב נמצאת והרי היא בעלת מום אם כיפרו הבעלים נלחמת' שלא ראו להתכפר בדמיו וז' א' שעברה שנתה א' או שאצדה ונמצאת בעלת מום תמות ואפילו נמצאת קודם כפרה ונתכפרו צעליה נלחמת תמות הואיל ונמצאת בעלת מום אבל אם נמצאת תמימה קודם כפרה אע"פ שנתכפרו נלחמת' נלחמת' אינה מתה אלא תרעה והכי אמרינן בנמצאת בתמורה בפרק ודל חטאת (דף גב.) **ואינו עושפ פמורס**. דכיון דמתכפרו נלחמת' דלא אשתכח להאי לא קאדעם דמים ולא לקדושם מוצח הילכך לא אלימא למיתפסם אחרים בתמורה ואצ"ג דבעלמא בעל מום עושה תמורה דכתיב' כו' רע נטותי הכא לא תפיס: **ולא נטנין**. מהם לנחמלה הואיל וקדושיהו הוו ואלו שני אין מועלין בהן מדאורייתא אלא מדרבנן ואינו משלם אלא קרן בלבד: ואם

קדשים ואח"כ יאכלם וטומאתו עליו, דמכרפס אכילה בקרא דנתיים (שם). שיש לו מתירין. כגון אימורים ובער סהסד מתיקן, וטויי מנחות שהוקמן מתיקן (שם). וכל דבר שאין לו מתירין. כגון מנחת כהנים וכןן משיח ומסכים, אינו חייב עד שיקדש בכלי. שהוא המשכשך לאכילה האמורה בכן (שם).

הדרין עלך חטאת העוף

ושארבה ונמצאת בעלת מום. קודם שנמכפר נלחמת (תמורה כא). אם משכיפרו הבעלים. אחרי כן נלחמת. תמור. ואפילו לרצון דלמרי לקמן ופלגי עליה דרבי דאין חטאת מתה אלא שנמלאת לאחר שיספירו הבעלים, בזה מדוי, והאיל ואילא חרתי לרישומא, ולדעה נמלאת בעלת מום, ועוד דנעלים כפרו נלחמת ודחו ליה דמים דלא רלו לכפר בה, ודאי מרזי דלמיתא אלא, ולהכי נקט בעלת מום, דלא תמימה הואיל ונמלאת קודם כפרה אפילו כיפרו הבעלים שוב נלחמת רועה (שם).

א' חייב א"כ למה נאמר אשר יקרב לומר לך שאינו חייב עד שיכשר ליקרב הא: ב' הוי נינהו מהנך: ב' שנתה כגון שלא חטקין להקריב עד שעברה שנתה או: ג' דהתם מיירי בחטאות ואשמות דהויין אימורין דקדשי קדשים תוכת היינו נמחק: ד' העלאה א"כ בקדשי קדשים בין בקדשים קלים: ו' הלכך בקדשי קדשים נילף מיניה שכשם שמועלין בעולה שיהא קיין: ז' הדרן כן כל קיין מועלין באימורין והם חלק גבוה כמו עולה עד: ח' מעולה א"ג כמו כן שאני קטורת דהקטרה היא עבודה אחרת דלא היה בה והנך תלת לעולם מתות בקדשי קדשים לקמן דרוק היטב ותמצא חילוק טוב: ט' ועשרי שוין הן מה: י' וקדושו יכול יהו חייבין עליו מיד דאשר יקדשו משמע משעה שהוקדש בפה ח"ל אשר יקרב ומפשי ר' אלעזר וכי יש נוגע שהוא חייב כלומר הוי משמע שהוא חייב והא כותב הווא קרא בקדשים לא יאכל עד שיטהר כפ"ק דבוחים וקשה דהא תינה לאמן דאמר במצורע מוחלט ובוה בעל שלש ראיות הכתוב מדבר ומאי עד שיטהר עד שיכא כפתרו א"כ בזה מיירי קרא דלא יאכל בקדשים אלא למי"ד במצורע מוטגר ובוה בעל שתי ראיות הכתוב מדבר ומאי עד שיטהר ר"ל עד שיערב משמו דהיינו שישקע א"כ האי קרא דלא יאכל בתרומה איירי ואתן ראיה מתרומה לקדשים אלא ונראה להרב ר' יעקב מקונן דלפי סוגיא דבוחים אתא שפיר דקאמר התם שיש י' פסוקים של שלש בריחות בטומאה אחת לכלל ואחת לפרט ובאותו פסוק שני שהוא הפרט כתוב בו אכילה ולהכי תממה וכי יש נוגע שהוא חייב ודלא פטרט שבא לפרש הכלל אלא כדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל משמע דוקא אכילה אשר דחמנא ובבוחים פ' ב"יש האכיתו: ו**לא** הותר מכללו. כמו טומאה דהותרה בצבור: יא' אבודה קודם כפרה ולא צעאה עד לאחר כפרה וקשה למה לי נמצאת:

מסורת הש"ס

- א' [נזכרים מה: ע"ש],
- ב' [תמורה כא: א] בצבור
- ה"ס"ד ואח"כ ד"ה אין כי' והומרה כי' והד"א ז"ק,
- ד' אלא ע"כ לא וכו' ז"ק,
- ה' [ויקרא כו:] ו [שם:] כך כל ק"ק כי' ז"ק, ט' לטעמא דפרשמי אכ"א קרא ניחא דכיון דבשעת כפרה תמות וקשה למה כי נמצאת ב"מ אפילו נמצאת תמימה כיון דלא נמצא עד כי' ז"ק, ו' שאצדה ונמצאת ב"מ כי' ז"ק, ט' בשעת כפרה תמות וקשה למה כי נמצאת כי' ז"ק, ו' והשאל לא קשיא כיון דאם משכיפרו צעליה קאי אתריוייהו אע"יברה שנתה ואצדה ואצדה ונמצאת ב"מ א"כ למה לי עיברה שנתה הא כ"ע מוסיף דלדורה בשעת כפרה תמות וי"ל דהכא נמי כ"ע ז"ק, ט' דלדורה כשע"יברה שנתה וכו' ובשלא נמצאת כי' ז"ק, ו' ע"י צבא' וז"ק, ט'.

הגהות הב"ח

א' רש"י ד"ה והמרה וכו' דין כי' ה"ס"ד ואח"כ מ"ה בכל הקדושים כו' לרבות: **ב'** ר"ה ח"ל אשר וכו' א"כ למה לי עיברה שנתה הא כ"ע מוסיף דלדורה בשעת כפרה תמות וי"ל דהכא נמי כ"ע ז"ק, ט' דלדורה כשע"יברה שנתה וכו' ובשלא נמצאת כי' ז"ק, ו' ע"י צבא' וימטר וקשה בדמיו חטאת וק"ל:

מוסף רש"י

שהוא בדיעה אחת. שאינו צריך ידיעה בתחלה, אלא שאלכ כצנצנו ודע שאלכ [בבחי' חסד] וקרבנו קבוע. חטאתו קבוע לעני נעלשיו, כשהא א' שפירה (שם). ולא הותר מכללו. אלא כיצור (שם). שהיא בשתי ידיעות. נטמא ודע שנטמא ונעלמה ממנו טומאה ואכל את הקודש ולא ידע ומשאל ידע. אבל שיש בה ידיעה כסוף ואין בה ידיעה בתחלה. שלפי אכילתו לא ידע משעול טומאה זו, פטור, ודע גמירין לה כשעשיות (ד' בבחי' שם). וקרבנו עולה ויורד. לפשר בהמה וכלות שמי מוסיף ונדלו דלות עשירות האופה, גבי עשיות קול בויקרא (שם). ודותריה מכללה. טומאת הנוק חסרה אלא כיצור כפסח, דמתן (פסחים טו.) הפסח שנא בטומאה נמצא בטומאה. בכל הקדושים הכתוב מדבר. אשר הם מקדושים, כינה כל מהוקדשים וצוי ומרזי כתיב (שם). יכול יהו חייבין עליהן מיד משהקדשו יתמיני עליו מיד אם אכלו בטומאה, תלמוד לומר אשר יקרב. מכל דמי ח"ל מפרש לה ואולי (שם). וכי יש נוגע שהוא חייב. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל. כדכתיב בתריה איש איש מושע אהרן וגו', אלא מה ח"ל יקרב, כהושבר בשר ליקרב הכתוב מדבר, ואקדשים קאי והכי קאמר אשר יקרב